

artede i Grovhed vil komme til, hvad der forekommer mig uheldigt, at indkvartere forholdsvis pæne Mennesker sammen med de værste og groveste Forbrydere; de har alle faaet Fængsel, de faar fra Samfundet samme Stempel, blot for ikke at lægge Fangen Hindringer i Vejen, naar han kommer ud.

Saa har man ved Siden af Fængsel opstillet noget, man kalder Hæfte, og som skal svare til det, vi nu kalder simpelt Fængsel. Ganske vist er simpelt Fængsel ikke et heldigt Navn, thi det er den mildeste Form for Fængsel. Men nu skal det altsaa hedde Hæfte. Jeg tror ikke, denne Navneforandring er ganske heldig, den vil sikkert falde mange i Befolkningen mærkelig baade for Tungen og for Øret. De fleste, vil sige: Hæfte, hvad betyder det? De vil slet ikke kunne forstaa det. Naar man nu netop vil skrive en Lov i et for Befolkningen forstaaeligt Sprog, nytter det ikke at anstille Undersøgelser gennem lærde Folk og indføre et Ord, der er brugt her i Landet for mange Hundrede Aar siden. Folk forstaaer det ikke, det er noget underligt fremmed, der her er kommet ind. Men det er jo en mindre Ting, kun et Navnespørgsmaal, som man kan forhandle om.

Med Hensyn til Bøderne hører jeg til dem, som vil tage alt muligt Hensyn til den skyldiges økonomiske Forhold. Det vilde være ganske forkert, om der ikke skulde være en klækkelig Forskel paa Bøderne for en Millionær og for en Vaskekone for den samme Forseelse. For saa vidt er jeg i Realiteten enig med de ærede Medlemmer, der har udtalt sig; men det forekommer mig rigtignok, at Dagsbodsystemet er alt for indviklet og kunstigt til at kunne føres ud i Livet. Det minder mig om en Slags strafferetlig ekstraordinær Indkomstskat, det er udformet helt efter skattetekniske Principper; der skulde egentlig et Skatteraad til at foretage Udregningerne. Dette System vil blive slemmt for Domstolene, og det vil ikke blive morsomt for Borgerne, thi det er upraktisk. Men Tanken deri sympatiserer jeg i høj Grad med, saa det er jo muligt, at vi kan naa til Enighed.

Jeg er enig med den højtærede Minister, naar han tager Afstand fra Pryglestraf og Sterilisation som Straf. Jeg er ligeledes enig i de gode Ønsker, Ministeren udtalte med Hensyn til Ungdomsfængsler for de unge Forbrydere, Arbejdshuse for Vane-forbrydere og Sikkerhedsforvaring for farlige Personer, naar fornøden Garanti gives for,

at man ikke putter uskyldigt mistænkte ind, idet jeg erkender, at der paa alle disse Punkter i den nugældende Straffelov er et beklageligt stort Hul, som dette Forslag gør en god Gerning ved at prøve at udfylde.

Hvem straffes saa? Der har man i nyere Tid forhøjet Alderen. I gamle Dage sagde man, at Børn var Personer under 10 Aar, og de skulde ikke straffes, det kunde Folk forstaa. Saa forhøjede man Grænsen til 14 Aar; til Konfirmationsalderen skal de ikke straffes. Nu har Ministeren sat den op til 15 Aar. Det er jeg enig i, det skal ikke skille, om man siger 14 eller 15 Aar, jeg har intet at indvende imod 15 Aar, navnlig da denne Lov selvfølgelig ikke angaar alle mulige Overtrædelser af Politivedtægter og lignende. At Cykeldrenge under 15 Aar straffrit kan gøre hvad som helst i Retning af Overtrædelse af Politivedtægten, kan vi ikke have; men hvor det drejer sig om almindelige borgerlige Forbrydelser af den Natur, her omtales, vil en Fastsættelse af Grænsen ved 15 Aars Alderen i Almindelighed neppe gøre synderlig Skade.

Saa er der det store Spørgsmaal: sindssyge og aandssvage og Personer, som paa anden Maade lider af sjælelige Forstyrrelser. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, men kun sige, at jeg hører til dem, der er betænkelige ved at indføre et Lægeenevælde paa dette Omraade, og det af to Grunde. Dels fordi Grænsen i mange Tilfælde er saa flydende, at det endogsaa for en Læge, ja, selv for en meget dygtig Læge, vil være vanskeligt at trække den nøjagtigt. Den anden Grund er, at Lægevidenskaben som andre Videnskaber og maaske endda i særlig udpræget Grad ændres med Tiden; Tiden ændrer sig, og Videnskaben med den, det er ikke noget nyt, og man ser Lægevidenskaben komme til helt andre Resultater, end den tidligere var kommet til. Maaske bliver den praktiske Forskel ikke saa stor i Øjeblikket; men de lægevidenskabelige Teorier kan let forandre sig, og derfor vil jeg være meget betænkelig ved en almindelig Bestemmelse om, at Lægerne skulde være de eneafgørende med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Personer som sindssyge eller aandssvage skulde slippe for Straf eller ej. Domstolene bør efter min Mening i det hele taget baade i Forholdet til Lægerne og i Forhold til Administrationen have større Myndighed, end der indrømmes dem ved dette Lovforslag.

Noget betænkelig er jeg med Hensyn til Bestemmelserne angaaende de berusede